

תורת אביגדור

הגאון ר' אביגדור מילר זצ"ל

שיחות מוסר והדרכה בפרשת השבוע
מיוסדות על שיעוריו, ספריו, וכתבי תלמידיו

שבת שובה

מהדורת דרך החיים
לזכות

מרדכי וטובה ארמן

ולזכות רפואת ברכה שמחה בת שובה

פרנס השבוע

כמות ההדפסה היא לפי התרומות
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 072-222-3383

מהדורת דרך החיים

לזכות מרדכי וטובה ארמן

ולעילוי נשמת

אליעזר מנחם בן אברהם שמואל

חיים שלמה בן דוב בער

אלטע דבורה בת אשר

גיטל בת מנחם מנדל

ניתן להשיג את החוברת בחינם:

**בירושלים, בני ברק, קרית ספר, ברכפלד, בית
שמש, ביתר, פתח תקוה, אלעד,
אשדוד, חולון, בת-ים, ראשון לציון, צפת, מירון,
טבריה, ובשאר ערי הצפון ודרום**

**לבירורים בעניני הפצה יש להתקשר לחברת
ההפצה בטל' 02-999-2889**

לקבל החוברת במייל נא לשלוח בקשה ל ey@torasavigdor.org

לבירורים והנצחות : 072-222-3383

או במייל: ey@torasavigdor.org

ניתן לתרום בעמדות נדרים פלוס

או בנדרים פון: 03-763-0585

קרן מס' 2985

תורת אביגדור

שבת שובה

הצלה !!

ביום הדין ממה לפחד?

דוד המלך אומר (תהלים מט ו): "לָמָּה אֵירָא בְיָמַי רָע?" כלומר, אגיד לכם למה אני ירא בימי רעה - ימי הסכנה שאויבי דוד רדפו אחריו וביקשו להורגו - מהסכנה עצמה אני ירא, אבל אני ירא מ"עֶוֹן עֶקְבִי". כי בעת סכנה דנים את האדם, ואז העוונות של האדם מתעוררים לקטרג עליו. חז"ל לימדונו "השטן מקטרג בשעת הסכנה" (ירושלמי שבת ב ו). עת סכנה, היא 'שעת הכושר' לעוונות לקטרג על האדם שיענש ולא ינצל מהסכנה. הגמ' (שבת לב.) משהו את 'שעת הכושר' הזו, לשור שחפצים לשחטו, אבל בדרך כלל קשה להפילו לארץ בכדי לשוחטו, ולכן אם כבר אירע שנפל, אז מנצלים את ההזדמנות "נפל תורא - חדד לסכינא".

אך עלינו לדקדק בדבריו של דוד המלך. הלא כל חטא יש לחשוש מלהענש עליו, אבל הסוג המסויים הזה של "עוון עקבי" הדאיג אותו במיוחד. וכך מוצאים אנו בגמ' "עבירות שאדם דש בעקביו, מסובין לו ליום הדין" (ע"ז יח.). ולמה? כי חטאים שאדם יודע ומכיר בחומרם, עצם ההבנה שנעשה כאן מעשה לא טוב מביאה לחרטה להתמודדות ולתיקון, האדם כבר פונה לכיוון של תשובה. כמובן שהטוב ביותר הוא לתקן את המעשים לגמרי ע"י תשובה, אבל גם לפני כן, אם האדם מצטער, כואב לו הלב, הוא דואג, זו כבר התחלה של תשובה - עדיין לא סליחה ומחילה, אבל בכל זאת יש לכך חשיבות, והסיכוי להענש עליהם הוא פחות.

המארב

אבל ממה צריך באמת לפחד בזמן הדין? מהעוונות שהוא לא מודאג מהם, הוא נכשל בהם בחוסר שימת לב ובלא מחשבה. הוא לא מייחס להם חשיבות, או שאפילו אינו מחשיבם לעבירה כלל. ואז פתאום בעת סכנה - יום הדין, הוא מוצא מולו מכל צד המון אויבים התובעים שיענש, אויבים שלא ציפה להם ולא ידע או שכח מקיומם בכלל. מי הם

האויבים הללו? "עוון עקביו", העוונות שהוא דורס בעקביו, הם ה"מסובין לו", הם ארבו לו וחיכו לשעת הכושר, והנה הגיע הרגע - יום הדין, ולפתע הם קמים ומקיפים אותו בלי להשאיר לו פתחון פה להצטדק, כי לפני כן בזמן שהוא עוד יכל, הוא לא עשה שום צעד לשוב ולתקן אותם.

עבירה קטנה?

יש שני סוגים של "עוון עקבי" שאנו רוצים לדבר עליהם במיוחד. האחד, עוונות שאדם מקטין את חשיבותם, ואינו חושש שייענש עליהם. ראשית עלינו לדעת, אין דבר כזה "עבירה קטנה", אפילו אם היא שהעוון הזה הוא בתחתית סולם החשיבות, כל עבירה היא קטסטרופה - אסון גדול. גם עבירה אחת "קטנה", אם לא נטפל בה ונתפטר ממנה ע"י תשובה, היא תגרום לנו לצרות בלי סוף. כמו שאומר ה"חובות הלבבות": "אין קטנה בעבירות - עם התמדה, ולא גדולה בהם - עם בקשת המחילה" (שער התשובה ז).

עצם המחשבה שיש עוון שאפשר להתעלם ממנו, אפילו עוון הקטן ביותר, נחשבת כמרדד בה! רבינו יונה בשערי תשובה (ש"א ו) כותב שאפילו מי שאינו מקבל על נפשו ליזהר מחטא קל, נחשב כ'מומר לדבר אחד', וגדול עונו מנשוא. הגמ' (סוכה נב.) אומרת: "א"ר אסי יצה"ר בתחילה דומה לחוט של בוכיא ולבסוף דומה כעבותות העגלה שנאמר: "הוי משכי העון בְּחַבְלֵי הַשָּׂאָה וְכַעְבוֹת הָעֵגְלָה חֲטָאָה" (ישעיה ה יח). רבינו יונה מברר שאפילו עוון קטן כ"כ שנראה כקורי עכביש, "חבלי שווא" - אין להם שום משמעות, כשחוזרים עליו שוב ושוב, בכל פעם הוא מכפיל את "עובי החבל", עד שהוא נהיה "כעבות העגלה", חבלים עבים כ"כ שיכולים למשוך עגלה כבדה. ולכן אפילו עבירה קטנה אם חוזרים עליה שוב ושוב - במשך הזמן היא נהיית חמורה כמו "חייבי כריתות ומיתות בית דין!" (רבינו יונה א לח). א"כ מתחילים אנו להבין ש"עוון עקבי", העוונות ה'קטנים' שאיננו מייחסים להם חשיבות ורצינות, באמת אין דבר יותר רציני וחמור מהם.

אל תדחה למחר!

הסוג השני של "עוון עקבי" שברצוני לדבר עליו הם כאלו עוונות שקל לשוב עליהם, ודוקא משום כך האדם דוחה את התשובה עליהם לזמן אחר.

יש שבאים על האדם ניסיונות גדולים, נדרש מאמץ גדול והקרבה רבה כדי לעמוד בהם, לפעמים אפילו שינוי מוחלט בתנאי החיים. לפעמים צריך לעבור לגור במדינה אחרת כדי להציל את הנשמה. ולמה לא? הרי בשביל להציל את הבריאות אין כל ספק שאדם יעבור דירה למרחקים, לאקלים שיותר מתאים למצבם הרפואי. למרות שיצטרך להיפרד מכל חבריו ומשפחתו, ואפילו את מקצועו, מה לא עושים בשביל לשמור על החיים? הוא יעבור לצד השני של העולם, וירגיש שזה שווה לו. כמו כן לפעמים בשביל

להימנע מעבירות מסוימות צריך לעשות שינויים דרסטיים בחיים. וחובה לעשות כך ללא היסוס, אם זו האפשרות היחידה להציל את חייו הרוחניים. שווה לעשות הכל על-מנת להציל את שארית ימינו בעולם, הרי אפילו אנשים זקנים עוברים למדינות אחרות בשביל להרוויח עוד כמה שנים; בוודאי עלינו לעשות כך כדי להציל את חיי הנצח שלנו - ניסיון כזה, דווקא משום שהוא ניסיון גדול כל כך, האדם גם מבין את חשיבות המאמץ להנצל ממנו, ופעמים רבות הוא מצליח לעמוד בו.

אבל אם הניסיון לא גדול, והתשובה לא דורשת ממנו כמעט שום מאמץ, אז הוא לא חושב שדחוף לעשות אותה עכשיו. הוא אומר לעצמו ש"יום אחד" בוודאי הוא יעשה זאת, אין מה לדאוג; והוא דוחה ומזניח. ובגלל שהוא מזניח אותם, העוונות האלה יקיפו אותו ביום הדין ויתקיפו אותו. ובסוג הזה של "עוון עקבי" נעסוק כאן היום.

"בפיך ובלבבך"

כשמשה רבינו דיבר אל עם ישראל על תשובה הוא אמר להם: "כי המצוה הזאת וכו' לא בשמים הוא לאמור מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשנה. ולא מעבר לים הוא לאמור מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשנה. כי קרוב אליך הדבר מאד פִּיךָ ובלִבְבְּךָ לַעֲשׂוֹתוֹ" (דברים ל יא יד). כלומר התשובה שאתם צריכים לעשות אינה קשה לקיום, ולא צריך לנדוד בשבילה למרחקים, אלא היא קרובה אלינו, בפינו ובלבבנו - דהיינו בשכלנו. אפשר היה להבין מזה שהתורה אומרת לנו שיהיה מה שיהיה אפילו כשאדם עבר עבירות גדולות, כדי לקיים את מצוות התשובה מספיקה רק מחשבה בלב, ואמירה בפה. אבל בוודאי אין זה כך, משה רבינו דיבר את דבריו עם יוצאי מצרים, שהיו "דור דעה", אוכלי המן "לחם אבירים", מכל צד הם היו מוקפים בענני כבוד ושכינת ה' שרתה ביניהם. לאנשים רמי מעלה כאלו לא היה שום חטא ועון, אבל לכל אדם לפי רום מעלתו יש את ה"עוונות שאדם דש בעקביו", וכוונתו של מרע"ה היתה על התשובה מעבירות קלות הללו, שהתשובה עליהם היא "בפיך ובלבבך". והצורך גדול בתשובה על עוונות הללו כ"כ גדול, עד שה' הוצרך לאיים עליהם עם ה"תוכחה". ובאמת בסוף ראינו מה קרה עקב כך שלא עשו תשובה ולא התקרבו מספיק אל ה', התוכחה התקיימה וישראל גלו מארצם.

הסכנה שלנו

הנושא שלנו היום הוא - דברים שכ"כ קל לקיים ודווקא בגלל זה מזניחים אותם. הדבר הראשון הוא - שמירת הלשון. ונסביר עכשיו כמה זה קל, ולפי זה נבין כמה חמור הוא לא לקיים זאת. הרי ידוע מאמר הגמ' (מנחות מג:), "גדול עונשו של לבן יותר מעונשו של תכלת", כי חוטי התכלת קשים להשגה וגם יקרים, אבל חוטי הלבן של הציצית זולים ומצויים, ולכן מי שבכל זאת מזניח ולא מקיים את המצוה עונשו גדול יותר.

המצווה לפטפט

ראשית, עלינו לדעת שיש עבירה שנקראת "דברים בטלים" - למרות שלא מדברים שום דבר אסור. הגמ' (יומא יט:): אומרת "דְּבַרְתָּ בָּם" בם ולא בדברים אחרים". כח הדיבור ניתן לאדם לדבר בדברי תורה, ואם מדברים בדברים אחרים - מבטלים "עשה". ואומרת (שם) הגמ' שעוברים גם על לאו מדברי נביאים, "כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר" (קהלת א ח). ברור, צריך לדבר בשביל להנעים לאחרים שבסביבתו, ובוודאי בשביל לשמח ולנחם אנשים. גדולי הדורות היו מדברים הרבה עם אנשים שהיו צריכים עידוד וחיוזוק. אבל אם האדם שלפניך צריך דווקא לדבר ושישמעו אותו, ואתה קוטע אותו כדי להעמיס עליו את "חכמות" שלך, אז עברת על איסור "דברים בטלים".

לשון רעה

כולנו יודעים שיש איסור "לשון הרע" ונזהרים מלדבר לשון הרע, אבל נכשלים בלשון הרע מן הסוג הפחות ידוע, והיותר חמור: דיבור מצער. אדם הגון, לא מבזה את חברו, ואפילו נזהר מלדבר מ'אחורי גבו', אבל בלי כוונה כשהוא מדבר עם חברו הוא מדבר אליז בלשון, או בטון, חד משפיל ופוגע. מחוסר שימת לב אתה מצער אותו, דוקר את ליבו במחטים! כשהיצר הטוב ישאל אותך שים לב אולי פגעת בחברך? תדחה את טענותיו "אה.. עזוב הוא לא נפגע, וכי מה כבר אמרת לו?" שים לב! לא לכולם יש עור עבה כמו שנדמה לך! חוסר שימת לב - אינו תירוץ מספק ליום הדין.

הגמ' בב"מ (נח:): מבארת שבשני מקומות כתוב בתורה, האחד: "לא תונו איש את עמיתו", אחד על דיני ממונות: "וְכִי תִמְכְּרוּ מִמְכָּר לְעַמִּיתְךָ אוֹ קָנָה מִיַּד עַמִּיתְךָ אֶל תוֹנוּ אִישׁ אֶת אָחִיו". זוהי "אונאת ממון", לצער את הזולת בענייני ממון. אם נותנים סחורה באיכות גרועה, או לא מספיק עודף, או שלוקחים מידי הרבה עודף, או שהמשקלות אינם מדויקות - כל זה נכלל בלאו של "לא תונו". השני: "וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ וְיִרְאֶת מְאֻלְקִיךָ". וזהו אונאת דברים, לצער את הזולת בדיבורים. והגמ' מפרשת את ההבדל ביניהם בכמה ענינים.

ר"י בשם רשב"י פירש, גדול אונאת דברים מאונאת ממון, שזה נאמר בו 'וְיִרְאֶת' מאלקיך וזה לא נאמר בו 'וְיִרְאֶת' מאלקיך. ודאי שצריך לירוא מה' לפני שהולכים להונות מישהו בממון, יש ממה לפחד; אבל התורה לא מדגישה כך בפירוש. משא"כ באונאת דברים, שם התורה מצאה לנכון להדגיש באופן מיוחד - כדאי לך לפחד אל תצער את חברך בדברים!

וממשיכה הגמ': ור' אלעזר אמר גדול אונאת דברים מאונאת ממון, שזה בממונו וזה בגופו. כשמצערים את האדם בדברים, הפגיעה היא בגופו, ברגשות, בעצבים, בבריאות. אם אדם פוצע את חברו, אפילו אם חברו מוחל לו - הנזק כבר נעשה. ותשובה מחייבת לתקן את הנזק!

יום סליחה ומחילה

כאשר רבנו חשש שמא פגע בכבודו של מאן דהוא, היה מזדרז לבקש את סליחתו. והיה רגיל לומר, כי עיקר עבודת יום הכפורים היא לפייס את חברו. ולכן אם קורה שאדם נזכר באמצע התפילה, שפגע בכבודו של מישהוא ועדיין לא פייסו; כדאי לו אפילו לוותר על התפילה בציבור, וללכת שעות ארוכות רגלי כדי לבקש את סליחתו. רבנו היה נאה דורש, ונאה מקיים. לבני קהילתו עדיין זכור המקרה שארע ביום הכפורים לפני שנים רבות: רבנו עזב לפתע את בית המדרש באמצע היום הקדוש, וחזר רק לאחר שעות ארוכות. ויהי הדבר לפלא! והנה, רק בימי ה"שבעה" של רבנו - כאשר אשה אחת הגיעה כדי לנחם את בני המשפחה - הוסר הלוט מעל התעלומה: האשה סיפרה, כי לפני שנים רבות, כאשר בתו הצעירה של רבנו היתה ילדה קטנה, היא התחברה עם בתה. רבנו חשש כנראה, שביתו תושפע לרעה מהתנהגותה של חברתה זו, ולכן אסר עליה להתחבר אתה. כשנודע לאשה על כך הקפידה בליבה עליו, אך לא גילתה את הקפדתה לאף אחד. לאחר זמן מה עברה האשה להתגורר עם משפחתה בשכונת "קנרסי" המרוחקת משכונתו של רבנו. בעצם יום הכפורים של אותה שנה, הופיע רבנו לפתע לבית הכנסת, בשכונת "קנרסי" - במרחק הליכה, של למעלה משעה מאיסט פלטבוש - ואז קרא לבעלה של האשה, ובקש ממנו שידבר על לבה שתתפייס ותסלח לו.

ורבי שמואל בר נחמני אמר "זה ניתן להישבון, וזה לא ניתן להישבון". כסף אפשר להחזיר. וכדאי להחזיר כשצריך; אם אתה מתבייש שיידע שלקחת - שלח לו בעילום שם בדואר. אבל מילים חדות אי אפשר לקחת בחזרה. אפשר לבקש סליחה, אבל לא לתקן את הנזק.

לגנוב מעצמך?

מצוי בקרב בני המשפחה הקרובה והחברים, הרבה פעמים אומרים אחד לשני מילים פוגעות, במשך השנה מצטברים ביניהם הרים של עבירות, ולא סתם עבירות אלא עבירות חמורות. כשאדם אומר לאשתו מילה לא יפה, או אפילו מילה יפה אבל בטון פוגע, זה חותך לה ברגשות, זה כואב לה! אדם זה הוא גנב! הוא גונב לאשתו את השמחה שלה, את השלווה שלה, את הדימוי העצמי שלה. חייבים להפנים את החומרה הגדולה של "אונאת דברים!"

וכמה קל להימנע מזה! וכי עולה לך כסף לומר את המילים בצורה יפה, או לפחות לשתוק? על אלה וכאלה נאמר (דברים ל יד): "כִּי קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מְאֹד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ!" אם צריך לצאת החוצה אל הקור ולנדוד לחפש איזה צורך של מצווה, חייבים לעשות כן, אבל אם לא עשית כך לפחות יש לך תירוץ... היה קר, היה רחוק. זה לא התירוץ הטוב ביותר בעולם, אבל לפחות זה משהו. אבל בענייניו אין אפילו את זה, אין דבר קל ממשוט לסגור את הפה.

"גדול עונשו של לבן יותר מעונשו של תכלת", העונש על רמיסת הדברים הקלים, כגון מילה לא יפה לאשה, הוא הקשה ביותר. וכל הוראות ההיתר בסגנון "לא התכוונתי באמת,

אנחנו באמת אוהבים אחד את השני, הרי אנחנו יחד כבר כ"כ הרבה שנים" - אינם שווים כלום, כי בשעת מעשה זה כאב באמת. אילו הן העבירות שיסובבו אותנו בשעת הדין.

מילים טובות עדיפות על כסף

כתוב בגמ' (ב"ב ט:): "הנותן פרוטה לעני, מתברך בשש ברכות". מי שיכול לתת יותר מפרוטה ודאי צריך לתת יותר, אבל אם אין ביכולתו של אדם לתת אלא רק פרוטה אחת קטנה והוא אכן נתן אותה, בזכות הפרוטה ההיא הוא זוכה לשש ברכות נפלאות האמורות בספר ישעיה (נח ח ט): "אִזְ יִבְקַע כְּשַׁחַר אֹרֶךְ וְאָרְכָתָךְ מְהֵרָה תִצְמַח וְהֵלֶךְ לְפָנֶיךָ צְדָקָךְ כְּבוֹד ה' יֵאֱסָפֶךָ. אִזְ תִּקְרָא וְה' יַעֲנֶה תְשׁוּעָה וְיֹאמַר הַגְּנִי". מי שעוזר לעניים, ה' כביכול "בצד שלו", וממטיר עליו ברכות. לא תמיד רואים את הברכות מיד, אבל הן יבואו בוודאי. וממשיכה הגמ' ומוסיפה מימד חדש לגמרי לעניין: "והמפייסו בדברים, מתברך באחת-עשרה ברכות". אחת-עשרה ברכות אלוקיות, על מילה טובה לעני! נפלא.

התוספות שם מפרשים, שאין כוונת הגמ' שהנותן פרוטה בלבד מתברך בשש ברכות, ואם הוא גם פייסו בדברים הוא מתברך בסה"כ באחת עשרה; אלא שעל הפרוטה בלבד הוא מתברך בשש, ועל הפיוס לבד הוא מתברך בעוד אחת-עשרה. סה"כ, שבע-עשרה ברכות. אבל תוס' שם לא ביארו מה המקור לזה. אבל לפי מה שלמדנו כאן היום אנו יכולים להבין לבד, מילה טובה לעני היא נתנה גדולה, הרבה יותר גדולה מנתינת פרוטה. הרי למדנו שהמצער את חברו בדברים חמור הרבה יותר מהגונב מחברו ממון, א"כ ברור שהנותן לחברו בדברים הרגשה טובה, שמחה, שלוה וערך עצמי - נתינתו גדולה הרבה יותר מהנותן לו ממון! לא ייתכן שהנותן פרוטה מתברך בשש ברכות, ואם הוא נותן לו מילה טובה נוספים לו רק עוד חמש. נתינת הרגשה טובה ועידוד - היא מעשה טוב הרבה יותר מאשר נתינת ממון, מלבד זה נתינה זו היא נתינה שנמשכת, וזה נחשב כאילו הוא כל הזמן מוסיף לתת.

הזדמנויות מוחמצות

הדברים הנ"ל מפחידים ממש. הרי כמה פעמים יכולנו לומר מילה טובה, לעודד חבר, אח, אשה. אדם חוזר לביתו אחר יום שלם שלא היה בבית, ומוצא את האשה בכלות כוחותיה. עבודות הבית כמעט מכריעים אותה. כמה קל לתת לה כמה מילות עידוד בודדות, לרומם קצת את רוחה! בפעם הבאה שניכנס הביתה, כשהיד כבר על ידית הדלת, נעצור לחצי דקה, שלוש שניות על השעון, ונתכנן אילו מילות עידוד לומר לה. כנ"ל אשה כשבעלה נכנס הביתה אחרי יום ארוך של עבודה, עייף ויגע. הבוס יורד עליו בעבודה, ועוד אלף טרדות גדולות וקטנות מתערבלים במוחו. כ"כ קל לה לומר לו מילה אחת שקטה של עידוד! הוא מספר לה על הקשיים שלו, ואיך היא מגיבה? במקרה הטוב - לא מגיבה כלל, ובמקרה הפחות טוב - "הכל באשמתך. אם היית מקשיב למה שאמרתי לך

עד הנה...ואל תטשנו

פעם בעת דרשתו של רבנו, לפני תפילת "כל נדרי", אמר בין היתר: "הלא כולכם מתפללים על שנה טובה, אבל האם מישהו מכם חשב גם על העבר. על כל החסדים שהקב"ה חנן אותנו? בתפילות ראש השנה ויום הכיפורים, היה רבנו נופל ב"כורעים", בפשוט ידים ורגליים לגמרי. ועשה זאת עד זקנה ממש.

אתמול, זה לא היה קורה. למה אתה תמיד רב עם אנשים?" מלח על הפצעים. במקום לעודד אותו, היא הורסת אותו.

זה פשוט בזבז נורא, כי כ"כ קל להתנהג אחרת. ויש משפחות שככה זה יום יום, גהינום של עבירות. וגם מי שלא עושה כך יום יום, אז לפחות מידי פעם; ולא עולה על דעתו להשתנות. אנשים רומסים את הדבר הזה בעקבם.

לך דומיה תהילה

לפעמים אפשר להלל את ה', לתת לו שבח עצום ולעבדו עבודה נשגבה, בלי לעשות כלום. כלום! פשוט לשתוק. הפסוק אומר "לְךָ דְמִיָּה תְהִלָּה" (תהילים סה ב), הדומיה היא כבר תהילה לה! אחד חוזר הביתה, ומתחיל ריב עם אשתו. על מה? ארוחת הערב עוד לא מוכנה, צריך לחכות עוד רבע שעה. שוטה, רשע, וגס רוח! היא עייפה בדיוק כמוך, אולי אפילו יותר. כל היום היא היתה עם הילדים. היא אפילו כבר הכינה לך ארוחה טעימה, רק צריך לחכות קצת. הרי "קרוב אליך הדבר", כמה מאמץ עולה לך פשוט לשתוק? תפתח בינתיים ספר, או תנוח על הספה. יש לך הזדמנות פז לעבוד את ה' עבודה גדולה כמעט בלי להתאמץ בכלל! אנשים מפספסים הזדמנויות גדולות, ומכניסים את עצמם לסכנה גדולה ביום הדין, לחינם! על דברים קטנים וקלים.

חטאו של אבימלך

התורה מספרת שכשאברהם אבינו הלך לגרר, אנשי אבימלך שאלו אותו על שרה, והוא אמר "אֲחֹתִי הִוא", שלא יהרגוהו. ושרה נלקחה אל אבימלך. בלילה אמר ה' לאבימלך "הֲגַן מֵת עַל הָאִשָּׁה אֲשֶׁר לְקַחְתָּ וְהוּא בְּעֵלְתָּ בְּעַל". בבוקר אבימלך בא אל אברהם ושאל אותו: למה אמרת אחותי היא? ענה לו אברהם, "אורח בא לעיר, על מה שואלים אותו? צריך לשאול אותו אם יש לו מקום לאכול ולישון! במקום זה שאלו אותי על אשתי, אשתך היא אחותך היא. מיד הבנתי ש"אין יָרְאֵת אֱלֹקִים בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְהָרְגוּנִי", כלומר: אתה הכרחת אותי לשקר.

ולכאורה לא מובן עדיין למה הגיע לאבימלך עונש מוות הראוי לבא על אשת איש, הרי סוף-סוף אברהם הטעה אותו והוא לא ידע שהיא אשת איש! אומרת הגמ' במסכת ב"ק (דף

(צב.) "מכאן שבן נח נהרג על שהיה לו ללמוד ולא למד". אם אבימלך היה הולך לשמוע את ה'שיחות' של אברהם אבינו - הרי אברהם היה אומר שיחות מוסר תמיד, היו לו אלפי תלמידים (רמב"ם הל' ע"ז א ג), אם אבימלך היה לומד מאברהם, הוא היה יודע איך צריך להתייחס לאורחים, ואברהם לא היה נצרך לשקר לו.

אנו למדים מכאן עקרון גדול, אי אפשר לטעון "לא ידעתי" על דבר שהיית יכול בקלות ללמוד ולדעת. כל הדברים הקלים שדיברנו עליהם, כל עוד שיש דרך קלה ללמוד אותם ולדעת עליהם, אם משיחות כמו שאנו עושים כאן היום או מספרים, לא נוכל לטעון "אוי, לא ידעתי, לא חשבתי על זה". האדם אחראי על כל התוצאות הבאות מהזנחת הלימוד.

כוס חלב

ומכאן נגיע לנושא של סבר פנים יפות. הולכים ברחוב, עוברים ליד אנשים שמכירים, והפנים זועפות - חמוצות ודוחות. נראה לכם שזה בסדר? אולי אתם חושבים שזה לא עניין חשוב כ"כ. ואולי אתם חושבים לעצמכם, "מה, אני חייב להיות שחקן ולחייך גם כשאני לא ב'מצב רוח' לחייך"? אז הקשיבו לדברי חז"ל (כתובות קיא): "גדול המלבין שיניים מחברו יותר ממשקהו חלב". נגיד שאנו רואים ברחוב יהודי שעובד קשה לפרנסתו, הוא נע ונד ממקום למקום כל היום, במשך היום הוא גם רעב וגם צמא. ולך יש ארגז שלם מלא בבקבוקי חלב מזינים ומרוויים, מתאים בדיוק לאדם רעב וצמא! ברור שאיננו מעלים על דעתנו למנוע כוס חלב טוב מאחינו הצמא, אנו יודעים כמה הדבר חשוב. אבל אומרת לנו הגמ', יותר משהאיש הזה צמא וצריך את החלב, הוא צמא לחיוך שלך! צריך לדעת, שכל מי שאנו באים איתו במגע, יהיה מי שיהיה דל או עשיר - רעב וצמא לחיוך שלנו.

לגזול עם הפנים

ואל תחשבו שזה דבר קטן. אם אתם עוברים ליד מוכר שלכם ברחוב עם פנים "חמוצות", למרות שזה לא "אישי" נגדו, פשוט אתם חושבים על הבעיות שלכם בעצמכם. הגמ' אומרת לנו, מספיק שאתה סובל מזה, לא צריך שאחרים יצטרפו למעגל הסבל. וכיון שאתה מונע ממנו את מה שמגיע לו, את מה שהוא צריך יותר מכל - הארת פנים, נחשב הדבר כאילו גזלת ממנו (ברכות ו:).

זו משנה מפורשת במסכת אבות (א' טו): "שמאי אומר הוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות". תראה לו שאתה שמח לראות אותו. אינך חייב להיות שמח באמת לראותו, אבל לפחות תשתדל שהוא יחשוב שאתה שמח. ב"סבר פנים יפות", יש שלושה חלקים שווים: סבר - מלשון סברא, להראות לו שהוא מעניין אותך, שאתה חושב עליו. פנים - צריך להראות לו את הפנים, לא את האוזן. יפות - הכל צריך להיות בנועם, שהתקשורת ביניכם תהיה נעימה.

”בפיך”!

בל נחשוב שהדברים הנ”ל אמורים לחסידים ואנשי מעשה, ומי שמזניח אותם בסך הכל הפסיד ”מידת חסידות”. לא, גם זו ”עבירה שאדם דש בעקביו”. הרי אם שלך עובר לידך ברחוב ולא אומר שלום זה מפריע לך, פוגע בך. וכן אם אתה מדבר עם מישהו ואין בפניו בדל חיוך. וק”ו אם אמרת למישהו ”בוקר טוב” והוא לא טרח אפילו לענות, כאילו לא שמע אותך. הוא ’חי בעננים’. צריך לדעת שהעושה כך עושה טעות גדולה. ההרגשות הלא נעימות הללו שאנו גורמים לזולת, מצטברות כל השנה, עד שהן נהיות ”כעבות העגלה”.

”כי קרוב אליך הדבר מאד, בפיך!” כל מה שצריך כדי להגיע לתשובה אמיתית הוא כמה מילים טובות, שיחליפו את המילים הלא-נעימות שאנו רגילים להשמיע. רק להחליף מילים במילים, ועשית תשובה! תשובה מעולה, תשובה של ”ונשובה עד ה”.

הרים שניתן לעקור

ולא רק ביום הדין בעולם הזה, בר”ה ויו”כ, אלא גם ב”יום הדין הגדול” כשנגיע לעולם הבא, נופתע ונידהם מרוב העבירות. אנו חושבים שאם פגענו במישהו כנראה זה בכל מיני אנשים שלא היו לנו קשרים טובים עמם. כמה נופתע כשנגלה שרוב הפגיעות בזולת היו כלפי המשפחה הקרובה! האנשים הכי קרובים אלינו הם אלה שהכי נפגעים ממנו. הרים של מילים פוגעות ופרצופים עצבניים נמצא שם! היינו צריכים לפחות לשתוק, לא לומר כלום. לשתוק בפנים נעימות הוא המינימום, וכל כך קל לעשות זאת שהתביעה היא חזקה מאד, העונש על דברים קלים גדול יותר מאשר על דברים קשים.

סוד הגדלות

עכשיו נעבור לנושא אחר לגמרי, ברמה אחרת לגמרי; דבר שחובה לזכור כשעוסקים בתיקון עצמי. ונביא את דברי המסילת ישרים (סוף פרק ט”ז), שם הוא עוסק באבותינו וקדמונינו שה’ בחר בהם, אברהם, יצחק, יעקב, משה ואהרן, ועוד. למה ה’ בחר בהם? מה גרם להם למצוא כ”כ הרבה חן בעיני ה’? כדאי לדעת! אנו חושבים שאנו יודעים למה. אברהם אבינו עמד בעשרה ניסיונות, משה היה רועה נאמן, וכו’ וכו’. אבל אנחנו טועים, זה לא הכיוון בכלל.

אומר המס”י: ”והנה באמת זהו המבחן שבו נבחנים ונבדלים עובדי ה’ בעצמם במדרגתם, כי מי שיוודע לטהר ליבו יותר הוא המתקרב יותר והאהוב יותר לפני ה’ יתברך, הם המה הראשונים אשר בארץ המה אשר גברו וניצחו בדבר הזה, האבות ושאר הרועים - אשר טיהרו ליבם לפניו”. טהרת הלב - הוא הדבר שייחד את אבותינו ורועינו. מהי טהרת הלב? מסביר שם המס”י, כשהיו עושים מעשים רגילים של יום-יום, לא מעשי גבורה

ומצווה המוזכרים עליהם בתורה, כוונתם היתה לשם שמיים.

אין ספק שאבותינו עשו מעשים גדולים ועצומים, אבל המס"י מלמדנו שעיקר גדלותם היה דווקא בצורה שבה חיו את חייהם הפנימיים, במחשבה. כשאברהם אבינו טיפל בצאן ובבקר, הוא חשב איך לעשות זאת בצורה שתהיה בזה עבודת ה'. כשאברהם אבינו ושרה אמנו היו באוהל - הם חשבו איך לדבר באופן שה' רוצה. כשישבו לאכול, עשו זאת כפי שהקב"ה רוצה שייעשה. דבר

גדול מאד למדנו מכאן, שבכל מעשה גשמי אפשר להפכו במחשבה לשם שמיים.

הנצחות

רבנו היה אומר, שכאשר האדם מכוון לשם שמיים, אזי כל פעולותיו הגשמיות נעשות נצחיות - עולם הבא! והוסיף, שאף אם יקבל האדם תשלומים בעד סחורתו - כגון, אופה הלחם המשווקו לצבור. אם הוא יכוון באותה שעה, כי הוא הולך בדרכי ה' "ונותן לחם"... הריהו הוא "מתעשר" בעושר נצחי! ומהכסף שקיבל תמורת הלחם, לא נגרע מאומה. וכן בכל דבר ודבר. רבנו הקפיד שכל חתן - קודם חופתו - יחשוב שהוא הולך לשאת אשה לשם שמיים, לקיים את מצוות ה'.

'לב שלם' - בהשכלה

בסוף "ובא לציון" אנו מבקשים מהקב"ה: "הוא יפתח ליבנו בתורתו, וישם בליבנו אהבתו ויראתו, לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם". אנא ה', עזור לנו לעבוד אותך בלב שלם, היינו בשכל שלם. למה? שימו לב: "למען לא ניגע לריק, ולא נלד לבהלה".

הרי אנשים משקיעים המון בכל מיני דברים: על הבית, על הארוחות, על הילדים, על פרנסה. והכל נעשה בלי כל מחשבה. כביכול הקב"ה נעדר לחלוטין מה'תמונה'! וזה אומר: כל המאמץ וההשקעה האלה היו לשווא. החיים מתבזבזים! הולכים לפח! ואין אסון גדול יותר מאשר לחיות לשווא. "למען לא ניגע לריק". עכשיו נבין שלחיות לשם שמיים אינו עניין רק לצדיקים גדולים, אלא הוא נוגע לחיים של כל אחד ואחד מאיתנו.

בשולחן ערוך (או"ח סי' רל"א) ישנו סימן שלם שעוסק באכילה לשם שמיים. זה דבר מדהים: על-פי הלכה צריך לחשוב לכל הפחות ברגע אחד בזמן האכילה "הריני אוכל כדי שאוכל לעבוד את בוראי". מי שיושב לאכול בלי שום מחשבה מלבד על עצמו, שיידע שזה חטא. חטא שכ"כ קל לתקן! "דש בעקביו". תאכל כל מה שתרצה, אפילו תהנה מהאוכל, הקב"ה רוצה שתהנה מהאוכל שלו. רק תוסיף מחשבה אחת, "אני אוכל כדי שיהיה לי כח ללמוד תורה, כדי שיהיה לי כח לעבוד את בוראי". יותר טוב אפילו לומר את זה בקול כשאף אחד לא שומע. או תגיד את הפסוק, "פֹתַח אֶת יָדְךָ וּמְשִׁבֵי עַל כָּל חַי רְצוֹן". תודה לך ה' שפתחת לי את ידך. ברכת המזון אינה מספיקה! צריך להוסיף מחשבה או דיבור של תודה כשהאוכל עדיין לפנינו.

אין צורך לומר ש...

אדם עמל לפרנסתו, האם זה מאמץ גדול לחשוב על כך שאתה עמל במטרה שחלק מהכנסותיך ילך לצדקה? וחלק אחר לשכר לימוד לילדיך? וחלק לבית הכנסת, וחלק לקנות לבנים טלית ותפילין, ולולב ואתרוג. וחלק לשכירות הדירה שלך, שבו אתה מגדל משפחה של עובדי ה' בדרך התורה. "אה", אתם אומרים, "בטח, בוודאי. פשיטא, לא צריך לומר זאת בכלל". זאת הבעיה: "לא צריך לומר", ובאמת לא אומרים, וגם לא חושבים, וכך החיים מתבזבזים "לריק ולבהלה". אדם יכול לעבוד שנים ע"ג שנים לריק, אולי בתת ההכרה יש לו כוונה טובה, אם 'תלחץ אותו' הוא יידע להגיד את הדברים הנכונים. אבל הוא לא ביטא זאת בפירוש אף פעם, ולכן זה לא נחשב לו. והטרגדיה הגדולה היא שכ"כ קל למנוע את זה. "כי קרוב אליך הדבר מאד, בפיק ובלבבך!" רק איזה דיבור קטן בפיק או מחשבה קטנה בלבבך! אנו מתחילים להבין שחלק גדול ממצוות תשובה הוא באמת כ"כ קל, ולכן האחריות עליו היא כ"כ כבדה.

נתאר לעצמנו איש אחד שעושה עבירות גדולות, הרבה עבירות גדולות. כל שבת הוא מעשן עשרים סיגריות, ח"ו. על כל סיגריה הוא חייב מיתה, בעצם על כל שאיפה. ה' ירחם. והנה בא אליו מישהו ואומר לו: "שמע, מחר יום כיפור. אולי תעשה תשובה ותעשן רק תשע-עשרה סיגריות?" וההוא עונה: "אם בין כך אהיה חייב מיתה 19 פעמים, מה יועיל לי לחסוך את האחרון?" כך צריך לענות לו: "על הסיגריה האחרונה תקבל את העונש הכי גדול, כי היא זו שהכי קל להימנע ממנה. העונש עליה הוא גדול יותר מכל האחרות יחד". והלקח ברור.

לב למזוזה

בוודאי כשעושים מצוות ממש, חשוב מאד להוסיף להם כוונה. ליד כמה מזוזות אנו עוברים כל יום, ולא חושבים כלום? אמת שעצם הימצאות המזוזה על הפתח היא קיום מצווה בכל רגע, אבל מטרת המזוזה היא להזכיר לנו את ה'! התורה רוצה מאיתנו בעיקר את "חובות הלבבות", לא את "חובות האיברים". כל אחד מאיתנו חייב לחיות עם הלב שלו, עם השכל שלו. זה אחד החיובים הגדולים ביותר שמוטלים עלינו.

הירא אינו מפחד

מתוך כל החיובים והמצוות המוטלים על בן-ישראל, נתמקד עכשיו באחד החשובים ביותר: לירא מה'. כמה גדולה המעלה של יראת ה', פשוט לפחד מה'! זו היראה שאדם צריך שיהיה לו - ולא לפחד מכל הדברים האחרים שיכולים להיות. התורה מספרת לנו "וַיְהִי כִּי יָרְאוּ הַמַּיְלָדֹת אֶת הָאֱלֹקִים וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתָיִם" (שמות א כא). ברור שהן פחדו מאד מפרעה, בתקופה ההיא לא היה אפשר פשוט לא לעשות את מה שהמלך פקד. אנשים היו פשוט

'נמסים' מרוב פחד לפני המלך. אבל הנשים האלה, פשוט הלכו הביתה ו"צפצפו" על המלך. למה? כי הן פחדו מה' יותר מאשר פחדו מפרעה. ובזכות זה "ויעש להן בתים", זכו למשפחות הכי מפוארות בעם ישראל, כהונה ולויה.

אהבה ללא יראה?

כשאברהם אבינו עמד בשלמות בניסיון העקידה, מה אמר עליו הקב"ה? "עֲתָה יִדְעָתִי כִּי יִרְאֶה אֱלֹהִים אֶתָּה" (בראשית כב יב). יראת ה' היא ההישג הגדול שאדם יכול להשיג בחייו, אהבה לבד לא מספיקה. יש אנשים שאוהבים את ה', את היהדות, את המצוות, הוא אפילו מתלהב מהמצוות ומלימוד תורה; אבל אין להם יראה. איך אפשר לעבור את החיים בלי יראה? זו מצווה בתורה, חיוב גמור! "אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא" (דברים ו יג). לצאת מן העולם בלי יראה זה אסון. לכן כדאי לנו לפחות פעם ביום לחשוב מחשבו של יראה, "אני מפחד מה'". לא "מכבד", או "מתפעל מרוממותו", אלא "מפחד" כפשוטו.

בין בשעת סכנה או צרה ה' ירחם, ובין בשעת שלוה ה' הוא היחיד שצריך לפחד ממנו. גם מלך שמרגיש בטוח, יש לו צבא שלם ושומרי ראש - מה' הוא חייב לפחד, לכן התורה מצווה שייקח ספר תורה עימו לכל מקום, "לְמַעַן יִלְמַד לְיִרְאָה אֶת ה'" (דברים יז ט). זה אחד הדברים שכדאי מאד לעשות עליהם תשובה. כי גם זה דבר שאנשים דשים בעקביהם, ויסובבו אותם ליום הדין.

קחו עמכם דברים!

ב'ימי התשובה' חשוב להדגיש שתשובה אינה רק תיקון של מעשים או פגמים מסוימים, תשובה כזו אינה "תשובה שלמה". התשובה השלמה היא שאדם שב ומתקרב אל ה', כמו שאמר הנביא "וְשׁוּבוּ אֵל ה'" (הושע יד ג). וזה מחייב להשתפר בענינים כאלו שהם "עוון עקבי" אפילו בדברים "קטנים", בכך נהיה יותר ראויים לקרבתו.

אם ניקח את הדברים שדיברנו היום ונקיים אותם, דבר שלא ידרוש מאיתנו מהפכה במהלך חיינו ורק מינימום של מאמץ, זו התשובה שה' מצפה לה מאיתנו. זהו "ושובו אל ה'", ונזכה שיתקיים בנו "הִשִּׁיבֵנו ה' אֱלֹהֵינוּ וְנִשׁוּבָה חֲדָשׁ יִמְיָנוּ כְּקִדְמָ" (איכה ה כא).

שבת שלום ומבורך! גמר חתימה טובה!

**בעז"ה גליון הבא יהיה בפרשת נח (קיימת
אפשרות שבעז"ה נצליח להוציא פרשת
בראשית)**

ניתן להאזין לשיחות רבינו זצ"ל
בשפות אידיש ואנגלית דרך קול הלשון
073-295-1517

אם יהיה ביקוש נתחיל בשירות מנויים,
מי שמעוניין מתבקש לשלוח הודעה דרך נדרים
פלוס או נדרים פון.

שאל איך ויגדך זקניך ויאמרו לך

מתוך תשובות שהשיב הרב זצ"ל לשואלים

שאלה:

מה יכולה להועיל הברכה שנוהגים לברך איש את רעהו ב"כתיבה וחתימה טובה" ו"גמר חתימה טובה", הרי גזר הדין נקבע על-פי מעשי האדם?

תשובה:

בוודאי שהדין נקבע לפי מעשי האדם, אבל הברכה הזו היא תפילה, ותפילה יכולה להועיל מאד. תשאלו, איך התפילה מועילה אם הכל נקבע לפי המעשים?

התשובה היא, שהתפילה היא ג"כ חלק מהמעשים. כשאדם מתפלל הוא עושה מעשה טוב. ועוד דבר, גם זכויות מאנשים אחרים יכולות לעלות על כף המאזניים.

אגב, הרי כמעט כל התפילות של הימים הנוראים נתקנו בלשון רבים, כי אנחנו צריכים להתפלל על כל עם ישראל. כשנתפלל, נאמר "אני מתפלל בשביל כל הקהילה שלי, ובשביל כל בני הישיבות ורבניהם, וכל הסמינרים, וכל החסידויות, וכל הקהילות". אפשר להזכיר את שמות הקהילות ג"כ, בפה דווקא. "בובוב, סאטמר, מיר, פוניבז', חברון, הסמינר החדש, הסניף, הישן, וכו' וכו'".

ואז הקב"ה אומר: "אהה, אתה מקיים בעצמך את מה שאתה מבקש ממני. אתה נותן ברכות. אני רואה שאתה רציני באמת, אז גם אני אתן לך ברכות".

תמיד צריך לחשוב על אחרים. "כל המבקש רחמים על חבירו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה תחילה" (ב"ק צב.). לחשוב ולבקש על כל עם ישראל, אבל כדאי לרדת לפרטים ולבקש על אנשים מסוימים. ההורים, השווער והשוויגער, הילדים, בני דודים, סבים וסבתות. להזכיר אותם בפירוש בסוף שמונה עשרה.

כשעוברים ליד בית שיש בו מזוזה בר"ה, כדאי לומר: "שתהיה לכם כתיבה וחתימה טובה". למרות שאף אחד לא שומע, הקב"ה שומע! חשבתם על זה פעם?

זה עניין גדול מאד, לכן כל התפילה נתקנה בלשון רבים. יש כאלה שחושבים שרפאנו הכוונה "אותנו" [רבינו מצביע על עצמו], "לשון רבים מלכותית". אבל לא, הכוונה את כל עם ישראל. ספרדים, חסידים, תימנים, אשכנזים, אנחנו אוהבים את כולם; כל מי ששומר תורה ומצוות.

יש מהם שאנו יותר טובים מאיתם בהרבה, ואנו אוהבים אותם למרות זאת. ואם אנו נברך את בניו של הקב"ה, הקב"ה יברך אותנו.

מדור זה נתרם לע"נ:

להנצחות: 072-222-3383